

hậu cứ tôi giờ đã xa xôi
đâu đâu đó bênh bồng trong ký ức
giấc ngủ em xa xưa giật mình đêm pháo kích
thao thức Sài Gòn nhớ gì xa

hậu cứ tôi dường tiếng gọi thiết tha
là góc núi đầu làng nơi quê quán
vàng điện thị thành bàn tay đưa đón
nước ngập bước quân hành những ruộng đất bỏ hoang

quán ven đường em sống tạm mùa sang
tô mì gói vài con khô xì để
bè bạn đặng trận trở về nguyên thân thể
vô vài ly vung vít để mừng nhau

hậu cứ tôi đêm thành phố chìm sâu
chiến trận ven đô Sài Gòn thức đợi
Sài Gòn của em đêm về bóng tối
những mặt người dáo dác kiếm tìm quanh

hậu cứ tôi em đôi mắt ngày xanh
anh đầu tóc ba phân mặc quần thụng dít
đi học nhiều lần bị quỳ xơ mít
lớn lên vào đời học thối ba gai
nhưng yêu nước non mình anh cũng chẳng thua ai!

hậu cứ tôi không còn để trở lại nay mai
anh cất cái thẻ bài trong tim khóa cứng
anh nhớ cửa Chuồng Cu của một lần thể đứng
nhảy mẹ nó cú này may rủi cũng em thương

hậu cứ ơi thôi mất giờ tha phương .

THÁNG HAI, 2017, NHÌN LẠI HÌNH ĐÍCH THÂN

thờ rất trẻ những ngày trên non đó
nhìn lại hình như hôm nọ hôm kia
như mới đó, giờ trơ nhật nguyệt ngó
mái lều đâu, “dù bung” cũ nay lia .

MƯA MỘT CHIỀU THÁNG TƯ

chiều đội mưa phải đâu qua bên núi
đường đắp mô những đèn đỏ đèn xanh
đêm trở lại thị thành yên giấc tối
đường ta về đôi mắt tháng tư quanh

hôm nay hai mươi bạn ta nhắc xưa phù mỹ
quốc lộ 15 năm giữ chốt mong manh
chiều vô núi rồi đêm đi tấp chốt
vượt cầu long hương phước tuy đó tan tành

hôm nay hai mươi mẹ hỏi ta giờ khoẻ
năm ngày cạo gió ba cú xông hơi
chiều mưa tới quay vòng con múa rối
chợt nhớ giọng cười đâu đó xa ơi

khuya trở lại ta làm bài thơ với
một bàn tay một câu nói chùng quen
gởi lại cho ai ngày thơ tiên sa mới
thời quê hương buồn bao nỗi như em .